

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 317/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou LYSO & PARTNERS spol. s r. o., Nám. sv. Michala 30/27, Hlohovec, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Lyso, proti postupu Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 204/2007 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva „na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 204/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“) bez zbytočných prietahov. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 14 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu žalobou zo 4. júla 2007 domáhal zaplata sumy 81 168 Sk (2 694,28 eur) s príslušenstvom. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie č. k. 24 C 204/2007 z 19. februára 2020 (ďalej aj „rozsudok“) tak, že I. konanie o 2 295,50 eur a 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 115,02 eur od 31. januára 2007 do 27. decembra 2019 zastavil; II. zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 398,78 eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 579,26 eur od 31. januára 2007 do 27. decembra 2019 a zo sumy 398,78 eur od 28. decembra 2019 do zaplata, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; III. v prevyšujúcej časti žalobu

zamietol a IV. priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 40,44 %. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I. až III. 26. marca 2020. Proti výroku IV podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 Co 131/2020 z 25. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 25. septembra 2020“) tak, že zrušil rozsudok v znení opravného uznesenia č. k. 24 C 204/2007-324 z 1. júna 2020 v napadnutom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Okresný súd následne uznesením č. k. 24 C 204/2007 z 9. novembra 2020 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 9. novembra 2020“) priznal sťažovateľovi proti žalovanému nárok náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 91,46 % a na odvolacom súde v rozsahu 100 %. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie z 25. novembra 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) napriek skutočnosti, že napadnuté konanie sa začalo ešte v roku 2007, do podania ústavnej sťažnosti nebola vec právoplatne skončená vo výroku o náhrade trov konania (právoplatnosť nadobudli len výroky I, II a III rozsudku súdu prvej inštancie z 19. februára 2020, pričom výrok IV nenadobudol právoplatnosť);

b) vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania v trvaní skoro 14 rokov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) a zjavne neefektívnu činnosť okresného súdu je celé konanie neefektívne a nesprávne;

c) jeho vec nie je právne ani fakticky zložitá a neexistujú žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ prispel k vzniku priet'ahov v napadnutom konaní.

5. Sťažovateľ v konkrétnostiach poukazuje na nasledujúce obdobia napadnutého konania, v ktorých podľa jeho tvrdenia okresný súd nevykonával žiadne úkony:

a) od 11. januára 2010, keď sa vo veci konalo prvé pojednávanie, až do 3. novembra 2014, keď sa konalo nasledujúce pojednávanie, pričom išlo o obdobie 4 rokov a takmer 11 mesiacov;

b) od 4. novembra 2014 až do 22. januára 2015 (keď sa uskutočnilo tretie pojednávanie);

c) od 23. januára 2015 až do 5. marca 2015 (keď bolo vydané uznesenie súdu o prerušení konania);

d) od 2. septembra 2015 (keď bolo vydané uznesenie odvolacieho súdu o zrušení uznesenia z 5. marca 2015 o prerušení konania) až do 15. marca 2016 (keď súd vydal uznesenie o prerušení konania);

e) od 10. augusta 2018 (keď bol vydaný nález č. k. PL. ÚS 10/2016-53 z 10. októbra 2018) až do 16. apríla 2019 (keď porušovateľ vydal uznesenie súdu o pokračovaní v konaní);

f) od 10. júna 2019 (keď porušovateľ nariadil pojednávanie na termín 23. októbra 2019) až do 23. októbra 2019 (keď sa uskutočnilo pojednávanie);

g) od 24. októbra 2019 až do 19. februára 2020 (keď sa uskutočnilo pojednávanie);

h) od 25. novembra 2020 (keď bolo podané odvolanie sťažovateľa proti výroku o nároku na náhradu trov konania z 9. novembra 2020) až do podania ústavnej sťažnosti, keďže ešte nebolo o odvolaní rozhodnuté.

6. Sťažovateľ uvádza, že medzi prvým a druhým prerušením napadnutého konania okresný súd nevykonával žiadne efektívne úkony (od 5. marca 2015 do 15. marca 2016) a nekonal bez zbytočných prietáhov ani po vydaní meritórneho rozhodnutia, keď rozhodol zjavne nesprávnym spôsobom o náhrade trov konania. Konštatuje, že o prvom odvolaní už rozhodol odvolací súd tak, že mu vyhovel a o v poradí druhom odvolaní zrejme odvolací súd do podania ústavnej sťažnosti ešte nerozhodol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva „na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2“ ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré trvá neprimerane dlho, a ktorého predmetom bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľa o zaplatenie 2 694,28 eur (pôvodne sumy 81 168 Sk) s príslušenstvom. Porušenie svojich práv odvíja aj od toho, že (do podania ústavnej sťažnosti, pozn.) nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2020 o náhrade trov konania.

8. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, IV. ÚS 173/2021) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

9. Ústavný súd pre úplnosť kontextu prejednávanej veci konštatuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESLP. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom (m. m. I. ÚS 390/2019). Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu (m. m. I. ÚS 238/2022).

10. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že v čase jej podania (17. februára 2021, pozn.) bolo napadnuté konanie v merite veci právoplatne skončené (rozsudok pre zmeškanie č. k. 24 C 204/2007 z 19. februára 2020 nadobudol vo výrokoch I až III právoplatnosť 26. marca 2020, pozn.), a taktiež bolo (hoci neprávoplatne) rozhodnuté aj o nároku na náhradu trov konania, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie z 31. marca 2020. Krajský súd o ňom rozhodol uznesením z 25. septembra 2020 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia č. k. 24 C 204/2007-324 z 1. júna 2020 v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Okresný súd následne uznesením z 9. novembra 2020 priznal sťažovateľovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 91,46 % a na odvolacom súde v rozsahu 100 %, proti ktorému podal sťažovateľ opätovne odvolanie z 25. novembra 2020. V čase podania ústavnej sťažnosti tak napadnuté konanie prebiehalo už len vo fáze rozhodovania o opravnom prostriedku proti výroku o nároku na náhradu trov konania (na krajskom súde) a ich následnom vyčíslení.

12. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že musí súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že dĺžka namietaného konania o merite veci (prebiehajúca od roku 2007) bola skutočne ústavne neakceptovateľná, a to napriek obdobiu prerušenia napadnutého konania. Ako však už bolo uvedené, ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v štádiu, kedy bolo napadnuté konanie v merite veci, t. j. v rozsahu výrokov I až III rozsudku okresného súdu z 19. februára 2020 už právoplatne skončené (pozri bod 2 tohto uznesenia, pozn.) a krajský súd mal rozhodovať len o odvolaní sťažovateľa podaného proti výroku o nároku na náhradu trov konania. Ak teda bolo v merite veci právoplatne rozhodnuté, pričom obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta nečinnosť (či neefektívnu činnosť) okresného súdu v napadnutom konaní, pričom v tejto súvislosti pomenúva konkrétne obdobia od roku 2010, je namieste uviesť, že sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojho práva na prejednanie jej veci v primeranej lehote už oveľa skôr, t. j. v štádiu trvajúceho zásahu v konaní o veci samej, a to v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, ktorá vyžaduje, aby aj strana sporu sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých nebude dochádzať k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu.

13. V prípade sťažovateľa tak prichádza v rámci predbežného prerokovania jeho ústavnej sťažnosti do úvahy výlučne posúdenie postupu okresného súdu pri rozhodovaní o náhrade a výške náhrady trov konania, čím je zároveň vymedzený predmet prieskumu ústavného súdu. Ústavný súd dopĺňa, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa uplatnená v ústavnej sťažnosti je namierená predovšetkým proti postupu okresného súdu v kontexte konania vo veci samej. Pokiaľ ide o ústavnoprávnu argumentáciu po právoplatnom vyriešení merita sporu, tá je v danom prípade minimálna, až hraničná pre predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti.

14. Podľa § 262 CSP prebieha rozhodovanie o trovách konania v dvoch fázach, a to tak, že najskôr súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne o nároku na náhradu trov konania, a po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. V tejto súvislosti ústavný súd, prihliadajúc súčasne na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne na jeho rozsudok v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok

z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11), ktorým Európsky súd pre ľudské práva, okrem iného, konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote, považuje za preukázané, že postup okresného súdu sa v napadnutom konaní v etape týkajúcej sa rozhodovania o náhrade a výške náhrady trov nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo, čo sa týka ich intenzity, možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd o odvolaní sťažovateľa z 25. novembra 2020 proti výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol uznesením č. k. 2 Co 23/2021 z 25. februára 2021 tak, že uznesenie okresného súdu z 9. novembra 2020 potvrdil a stranám ani intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30. marca 2021, pozn.). Následne rozhodoval okresný súd o samotnej výške trov konania, o čom rozhodol uznesením súdneho úradníka č. k. 24 C 204/2007 z 8. decembra 2021 tak, že žalovaného zaviazal nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 4081,48 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. O sťažnosti žalovaného podanej proti tomuto uzneseniu rozhodol sudca okresného súdu č. k. 24 C 204/2007 z 10. februára 2022 tak, že žalovaného zaviazal nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 3908,76 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia a výrokom II opravil príslušnú časť odôvodnenia. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. februára 2022.

17. V tejto súvislosti a s poukazom na § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd uvádza, že sťažovateľ označil za porušovateľa jeho práv v napadnutom konaní (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) len okresný súd, a to napriek skutočnosti, že medzičasom vo veci rozhodoval aj krajský súd. Posúdenie intenzity zásahu okresného súdu do základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov a do jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je teda potrebné zasadiť do rámca daného aktuálnou procesnou fázou konania. Z tohto pohľadu sa nečinnosť súdu posudzuje inak v základnom, meritórne neukončenom konaní ako v konaní po právoplatnom rozhodnutí o veci samej, prípadne aj o nároku na náhradu trov konania.

18. Z už uvedených skutočností možno sumarizovať, že okresný súd si v čase podania ústavnej sťažnosti splnil povinnosti súvisiace s predložením spisu a odvolania krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, a teda v čase, keď bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu podaná, už k priet'ahom, ako to tvrdí sťažovateľ, v konaní pred okresným súdom nedochádzalo. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd 8 dní po podaní ústavnej sťažnosti a od rozhodnutia o náhrade trov konania (od 25. februára 2021, právoplatného 30. marca 2021, pozn.) do právoplatnosti rozhodnutia o vyčíslení trov konania (uznesenie sudcu okresného súdu z 10. februára 2022, právoplatné 18. februára 2022, pozn.) uplynulo obdobie približne jedného roka. Ústavný súd akcentuje, že Civilný sporový poriadok neustanovuje žiadnu lehotu, v ktorej je súd povinný rozhodnúť o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnom konečnom rozhodnutí, avšak aj v tejto fáze konania je súd povinný rešpektovať základný princíp rýchlosti a hospodárnosti konania vyjadrený v jeho čl. 17. Je primárne úlohou všeobecného súdu, aby zväzil

ním prejednávanej veci z hľadísk rýchlosti a hospodárnosti konania a aby následne zvolil vhodný postup. Ústavný súd zvolený procesný postup môže preskúmať a v prípade, že by všeobecný súd svojou voľbou, resp. jej následkami zapríčinil prieťahy s požadovanou ústavnou intenzitou, založil by tým dôvod na vyslovenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (m. m. IV. ÚS 483/2021). Napriek tomu, že okresný súd potreboval na rozhodnutie o výške trov konania približne obdobie jedného roka, čo možno hodnotiť ako určitý prieťah v konaní, zohľadňujúc však povahu veci, o ktorej okresný súd rozhodoval (výška náhrady trov konania, pozn.), táto nečinnosť nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by mu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 357/2021, I. ÚS 422/2021). Navyše, sťažovateľ väčšinou svojej ústavnoprávnej argumentácie namieta postup okresného súdu do právoplatnosti rozhodnutia o merite veci. Zároveň ústavný súd dopĺňa, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 46/01, III. ÚS 359/08). Navyše, podľa zistení ústavného súdu sudca okresného súdu rozhodol o sťažnosti žalovaného z januára 2022 proti uzneseniu súdneho úradníka veľmi promptne, a to uznesením č. k. 24 C 204/2007 z 10. februára 2022, teda aj túto „druhú“ fázu konania týkajúcu sa sporu o výške trov je potrebné považovať za súladnú so základným právom sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

19. Ústavný súd uzatvára, že vzhľadom na už uvedené skutočnosti nemožno posudzovanú dobu napadnutého konania vedeného okresným súdom v okolnostiach predbežne prerokovanej veci, a to aj s ohľadom na judikatúru EŠLP vyhodnotiť ako nezlučiteľnú s označenými právami sťažovateľa (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) a signalizujúcu ich porušenie v ústavne relevantnej intenzite. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. K namietanému čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nepredložil vo vzťahu k uvedenému článku žiadnu osobitnú ústavnoprávnu argumentáciu. Premietol ho iba do petitu ústavnej sťažnosti s tým, že sa domáha vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť, v prípade ak namietané zbytočné prieťahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Za ústavnoprávnu argumentáciu nie je možné považovať označenie článkov ústavy a dohovoru, ktoré mali byť podľa sťažovateľa porušené, a rovnako ani ich citáciu. Práve a najmä táto skutočnosť (t. j. kvalifikovaná právna argumentácia ohľadom tvrdeného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa) je jedným z hlavných dôvodov povinného právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom. Nedostatok

odôvodnenia pritom považuje ústavný súd za nedostatok kľúčovej povahy, a preto ani nevyzýva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže tento postup je aktuálny v prípade nedostatkov formálnej povahy, nie však samotnej podstaty ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 155/2019). Ústavný súd konštatuje, že v dôsledku absencie ústavnoprávnej argumentácie ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu